

mijmering

bus

Ik ben bepaald geen wereldreiziger, maar heb toch stappen staan op diverse continenten. Ik vloog over zeeën en oceanen, trok langs bergen en dalen, zag houten hutjes en wolkenkrabbers, maar de leukste

reis van mijn leven maakte ik afgelopen donderdagochtend, toen ik met mijn kleinzoon van bijna drie voor het eerst met de bus naar de stad ging. Wat een feest!

Het begon al met wachten op de bus: ja daar komt ie, nee toch niet, jaaaah! Instappen in zo'n groot ding dat je al honderd keer voorbij hebt zien komen is heel wat, net als een plaatsje zoeken onder het gehots en gebots van het optrekken. Dat laatste was het allerspannendst, gelukkig telt Eindhoven nogal wat stoplichten en bushaltes. Bijna vallen, net op tijd vasthouden en vastgehouden worden, gauw gaan zitten, gillen van plezier, dáár willen zitten en niet dáár, stukje lopen en weer snel terug, heerlijk schrikken en een veilige oma in de buurt. En wat je allemaal niet ziet onderweg, binnen en buiten de bus! 't Meest fascinerend waren de gele kegels vlak bij het station. Goed zo jochie, die vindt oma ook erg leuk! En dan al die bussen bij het station! Ik had thuis gezegd dat hij bij mij moest blijven en goed moest luisteren. Dat deed hij. Zijn hand in de mijne liepen we door de stationshal, keken treinen en namen koffie en croissantjes in de stationsrestaurant, die vanwege de hoge trap naar boven een must bleek. Daar opende zich de interessante wereld van vergaderende en kranten lezende grote mensen. De stad in, zelf een ijsje maken bij McDonalds, zelf opeten ook, alles in de grootste harmonie en blijde verwondering.

Weer terug in het station kroop hij regelrecht achter de piano in de hal, waar een aantal volwassenen op hun beurt stond te wachten. 'Ik was eerst', zei er een. 'Kom Roan, eerst die meneer'. Geen gezeur, geen schroom, alleen maar nieuwsgierigheid en plezier. 'Hij heeft een goede stem', lachte de chauffeur toen we thuis – 'dag sofeur' - weer uit de bus stapten.

Marjolijn Sengers, 14 juli 2019